

δου, » ἥτις ἐγράφη κατὰ τὸν προξενθέντα ἐνθουσιασμὸν ὑπὸ τῆς προσφορᾶς τοῦ Ἑλλ. στέματος εἰς τὴν βασιλικὴν του ὑψηλότητα. Ὁ συγγραφεὺς προσεπάθησε, λέγει, νὰ ἐκθέσῃ τὸ συμβάν τοῦτο οὐχὶ ὡς γέννημα ἐπαναστατικῶν παροξυσμῶν, οὐδ' ὡς ἀποτέλεσμα ὀλιγαρχικοῦ ὑποκινήματος, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς εὐχὴν τοῦ Ἑλλ. λαοῦ διὰ συνταγματικὴν ἐλευθερίαν καὶ πολιτικὴν πρόοδον. Φρονεῖ ὅτι ἂν καὶ ἡ προσφορὰ ἀπερρίφθη, ἕνεκα φρονίμων λόγων, ἐντούτοις ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ παρόντος βασιλέως καὶ εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν Ἰονίων νήσων μετὰ τὸ βασιλείον του, τὰς ὁποίας περιγράφει ὡς πολύτιμον προικοδόμημα τῆς νέας δυναστείας.

Ἀναγινώσκουμεν ἐν τῷ Βιβλιογραφικῷ Δελτίῳ τῶν Παρισίων τῆς 25 Ἰουλίου τὰ ἑξῆς:

« Ὁ δεῦτερος τόμος τῆς Συλλογῆς τῶν Συνθηκῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης μετὰ τῶν ἑνῶν Δυναμιῶν ὑπὸ τοῦ βαρῶνου Τέστα (παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ Ἀμυῶ), ἐξεδόθη πρὸ μικροῦ. Περιέχει δὲ τὸ τέλος τῶν ἐγγράφων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τοῦ 1799 μέχρι τοῦ 1808, καὶ τὴν πλήρη σειρὰν τῶν ἐγγράφων τῶν ἀφορώντων τὴν συνθήκην τοῦ 1802, τὰς πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τίτλου Ναπολέοντος τοῦ Α' διαπραγματεύσεις (1804—06), τὸ Ἑλληνικὸν ζήτημα (1829—35), τὴν Αἰγυπτιακοῦ διαφορὰν τοῦ 1823, τὰς ἀνατολικὰς ὑποθέσεις ἀπὸ τοῦ 1839 μέχρι τοῦ 1840, τὴν σύμβασιν τοῦ 1838 καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ ἀπὸ 1774 μέχρι τοῦ 1804.»

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΠΑΤΕΡΙΝΟΣ ΧΑΙΡΕ.

Κατὰ τὸ 1857, ὅτε ἐν τῇ κωμοπόλει Κυπαρῶν τῆς Χειμάρρας διετέλου διδάσκων, περιηγηθεὶς χάριν ἀρχαιολογικῶν ἀνακαλύψεων τοὺς πλήρεις ἀρχαιοτάτων Κυκλωπεῖων ἐρείπιων λόφους τῶν πέριξ κωμῶν καὶ χωριδίων τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἀνεκάλυψα ἐν πρώτοις τὴν ἄνωθεν ἐπιγραφὴν, ἐν τῷ χωρίῳ «Λούκοβον», ἐν τῷ γυναικῶν ἐκκλησίᾳ τινός, ἐν τῷ ἀνατολικῷ ἄκρῳ τοῦ χωρίου κειμένης, ἄνωθεν δηλ. τῆς ἐκεῖσε πολυκρούνου κρήνης, τῆς παρὰ τὴν δημοσίαν ἐδὸν καταρρέουσας· ἐστὶ δὲ ἡ ἐπιγραφὴ ἐπὶ πλακῶς ἐν δύο τμήμασι τεθλασμένης, μαρμαροειδοῦς, λειοτάτης ἄνωθεν, ἃ τε λαμπρῶς ἐξεσμένης ἢ τετορνευμένης, ἀλλ' ἀτμηλωδῶς ἐρριμμένης ἢ ἐστρωμένης, ἐπὶ τινὶ γωνίᾳ τοῦ ὡς εἴρηται γυναικῶνος τῆς ἐκκλησίας. Ἐπάνω δὲ μάλιστα τῆς πλακῶς οἱ βάρβαροι ποιμένες, ὡρα χειμῶνος (καθὸ παρεκκλησίῳ ἐντος τοῦ ναοῦ), ἦναπτον πῦρ. Ἀλλ' ὅμως καὶ τοῖ τοῦ πυρὸς ἄνωθεν τῆς πλακῶς, ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, μυριάκις ἀφθέντος, κατ' οὐδὲν ἐβλάψε τὸ ὄραϊον καὶ ζωηρὸν

τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς, καὶ τῶν ἐπὶ ἀριστουργίᾳ κεχαραγμένων γραμμῶν καὶ ἑτέρων συμβόλων, δίκην βότρυος ἀνθέων παριστανομένων· ἅτινα οὐκ ἠδυνήθη ἀπομιμηθῆναι, ὡς ὄντως ἐστὶ κεχαραγμένα λίαν τεχνικῶς· οὔτε τὸν ἀποχρῶντα χρόνον εἶχον, ἅτε δὴ διερχόμενος σπουδαίως διὰ τὴν πατρίδα μου, καὶ κεκλικυίας οὔσης τῆς ἡμέρας, ἐσπευσμένως ἀντέγραψα. Σημειωτέον δὲ ὅτι, οὐ πολὺ μακρὰν τοῦ χωρίου, πρὸς ἀνατολὰς, σώζονται κάτωθεν τῆς ὁδοῦ τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως «Δόκνης»· ὁ δὲ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄνωθεν ναός, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφὴ, ὡς εἴκεν, ἦτο τὸ πάλαι ναὸς ἑλληνικός, μεταβλήθεις ἔπειτα εἰς χριστιανικόν. Ἡ πλάξ φαίνεται ὅτι ἦτο ἐπιτάφιος, διότι τοιοῦτο καὶ τὸ σχῆμά της· ἐχρήσαντο δὲ μετὰ κειρὸν οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἐκθαρβρωθέντες χριστιανοὶ εἰς στρώσιν τοῦ ναοῦ. Προσθετέον δὲ, διὰ περιέργειαν, ὅτι ὅτε ἀντέγραφον τὴν ἐπιγραφὴν, βάρβαροί τινες νέοι τοῦ χωρίου, Ἀλβανοὶ, ἐθεώρουν με παρεστῶτες, ἀποροῦντες καὶ καυχᾶζοντες. Ἐγὼ δὲ προέτρεψα αὐτοῖς ἵνα μὴ ἄπτωσιν ἄλλοτε πῦρ καὶ παραβλάπτωσι τὴν πλάξ, ἐπειδὴ ἐν τῶν τμημάτων αὐτῆς, πιθανὸν ἐκ τοῦ πυρὸς ἀποκατέστη ὅλος ἄμορφον, μάλιστα τὸ προμετώπιον, ἐνθα καὶ ἄνωθεν γράμματα δυσδιάκριτά εἰσιν, διασωζομένου μόνου τοῦ μεγαλητέρου τμήματος, ἐντος πλέον τῆς σπιθαμῆς παχέος.

ΣΥΜΦΟΡΕ ΧΑΙΡΕ.

Ἡ δὲ ἐπιγραφὴ αὕτη γέγραπται ἐν τῷ μετώπῳ τινός ἀγαλματοειδοῦς πετρίνης εἰκόνας, ἀναθεωρηθείσης παρὰ τινος χωρικοῦ, διὰ δικέλλης ἐργαζομένου ἐν τῷ κήπῳ του, πλησίον τῆς οἰκίας του. Ἡ ἀγαλμάτινος αὕτη εἰκὼν φαίνεται, πιθανῶς, νὰ παριστάνῃ θανόντα νέον πλούσιον. Φέρει δὲ τὴν προτομὴν τοῦ θανόντος κατὰ τὸ στήθος μέχρι τῆς ζώνης, ἐντὸς κοίλου τετραγώνου λίθου, λίαν παχέος. Κεῖται δὲ εἰσέτι καὶ νῦν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἰδίου χωρικοῦ, ἐν τῷ ἀλβανικῷ χωρίῳ «Γασράϊ», οἰκουμένῳ ἐπὶ τοῦ παρόντος μικτῶς, ὑπὸ Ὀθωμανῶν δηλ. καὶ χριστιανῶν ἀρειμανίων.

Εὐχῆς ἔργον ἤθελεν ἦτο νὰ περιηγεῖτό τις τῶν διασήμων ἀρχαιολόγων τὰ ἀρχαιολογικὰ μέρη τῆς Ἠπείρου, ὡς λ. χ. τὴν περιώνυμον Φοινίκην, Καμένιτσαν, τὴν Μονὴν «Μεσοποτάμου», ἥτις παρὰ τὸν Σιμόεντα ποταμὸν (κοινῶς Βίστριτσα) ἐκτισται, καὶ ἐν ἣ σώζονται τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα ἐρείπια, ἐν τῷ ναῷ τῆς Μονῆς, τῷ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου, οὗ τὸ τεῖχος, ἐνὸς πήχεως ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, καὶ οἱ στύλοι τῆς πύλης, σώζονται ἀκέραια, ἐν οἷς ἀνάγλυφα, λέοντες, χοῖροι, ὄφεις, ἐπὶ πετρῶν τετραγώνων, καὶ ἀκριβῶς διὰ τῆς ἀρχαίας τεκτονικῆς ἐφραμμένων, θέαμα κινοῦν εἰς θαυμασμὸν τὸν περιηγητὴν, ἅτε ἀριστοῦργημα τῆς ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας. Πολλὰ ἐν τοῖς κόλποις καὶ τῷ στήθει τῆς Ἠπείρου ἐγκαινται κειμήλια τέχνης.

Ἐν Δροδιάνῃ τῆς Ἠπείρου.

ΠΑΝΟΣ ΠΕΤΡΙΑΗΣ

ἐκ Δροδιάνης Δελφίνου ἐν τῇ Ἠπείρῳ.